

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR
8 F.
32
IN NEDERLAND 60 Cts

32 KLEUR-BLADZIJDEN

LEES IN DIT NUMMER
twee volledige tekenverhalen

GUISEPPE VERDI
door DINO ATTANASIO

DE WONDERBARE VISVANGST
door RAYMOND MACHEROT

DE ERFENIS VAN SIGURD
OP BLZ. 16 EN 17

FUNCKEN

"Ik ben gelukkig"

ER zijn woorden, die ons verstommen en beschaamd maken. Zo ontmoette ik enkele dagen geleden een dame, die sinds vijftien jaar door een totale verlamming aan haar bed ligt gekluisterd.

Zij kan niet de minste beweging maken, noch met de armen, noch met de benen, en haar hoofd wat draaien kost haar een bovenmenselijke inspanning. Ze hangt heel en al af van de mensen rondom haar.

Ik weet dat ze véél pijn heeft! Dat ze sinds vijftien jaar nog geen enkele dag zonder pijn heeft gekend! En ik weet ook, dat ze nooit klaagt. Maar wat me nog het meest verwondert, is haar te horen verklaren met een oprechtheid die ontroert :

— Ik ben gelukkig !

Ik kon mijn eigen oren niet geloven! Hoe is het mogelijk, dat een mens, die zó zwaar werd getroffen, nog gelukkig kan zijn? De dame heeft mij haar geheim meegedeeld :

— Ik offer al mijn pijn op voor het geluk van de anderen !

Indien ik het zelf niet had gezien en gehoord, zou ik het niet kunnen geloven. Zoveel grootheid maakt ons beschaamd !

Kuifje

Onder Ons

IDA MOORS, 15 jaar, Bankstraat, 93a, Leuven, *zoekt een correspondente van haar leeftijd. Ida interesseert zich voor kunst en lectuur. Men mag haar schrijven in het Nederlands of in het Frans.*

CELINE MICHIELSEN, Verzoeningstraat, 23, Borgerhout (Antwerpen), *is veertien jaar en verwacht een brief van een meisje van haar leeftijd in het Frans of in het Nederlands. Liefst uit Canada, de Verenigde Staten of Frankrijk. Celine houdt van muziek, lezen, sport en film.*

JONGENS *die zich interesseren voor atoomkwesties, ruimtevaart en sterrekunde en elf à dertien jaar oud zijn, worden verzocht zich schriftelijk of persoonlijk in verbinding te stellen met* Pierre Dellën, Oude straat, 5, Wilrijk, Antwerpen. *Men mag schrijven in het Nederlands of in het Frans.*

KWEE HOK TONG, Widodaren I, Surabaia, Indonesië, *zou met Nederlandse lezers van twaalf tot zeventien jaar willen corresponderen in het Nederlands of in het Engels. Belangstelling : zwemmen en postzegels.*

W*IE kan aan onze lezer* P.-Ph. Elzerman, Djl. Tjimanuk, 36, Bandung, Indonesië, originele, of uit tijdschriften geknipte foto's bezorgen van Hugo Koblet, Kubler, Adri Voorting, Lerano en Rik van Steenbergen ? Beste dank bij voorbaat.

BIEKE VAN DEN BERGH, Rerum Novarumlaan, 14, Turnhout, *zou willen briefwisselen met een Nederlands katoliek meisje van ongeveer 15 jaar dat lid is van de katolieke padvindstersvereniging en nog naar school gaat.*

DE POSTBODE WORDT VERWACHT

IRENE MIDDELHOOP, Dennenlaan, 39, Hollandse Rading, Maartensdijk, Utrecht (Nederland), *is elf jaar oud en zoekt een correspondentievriendinnetje in België, Brazilië of U.S.A. Irène schrijft alleen Nederlands.*

MAX BUSKENS, Hertenlaan, 31 d, Den Dolder, Utrecht (Holland), *is vijftien jaar oud en zou willen corresponderen met een jongen uit het buitenland. Max houdt van zwemmen, knutselen, moderne muziek, films, en tennissen. Hij heeft een voorkeur voor de U.S.A., Canada, Frankrijk, Portugal, Zwitserland en België.*

NICO VAN DOMMELEN, Alphenstraat, 2, Rotterdam (Holland), *is vijftien jaar oud en zoekt een correspondent van dezelfde leeftijd in België, Zweden, Noorwegen, Nederland of Engeland. Hij schrijft Nederlands, Engels en Duits.*

WILLY PLUIM, Molenstraat 1, Hoogstraten België, *is veertien jaar oud en interesseert zich voor sport, (judo in het biezonder), zwemmen, jazz, lectuur, techniek, natuur en wetenschappen. Willy zou graag willen corresponderen met buitenlandse lezers van dertien à zestien jaar. Men mag hem schrijven in het Nederlands, Engels of Frans.*

KUIFJE AAN ZEE

« Kuifje » komt vandaag, woensdag 7 augustus, te Sint-Idesbald en is vrijdag 9 en zaterdag 10 augustus te Blankenberge. Maandag 12 en dinsdag 13 te Koksijde.

KOM EN SPEEL MET ONS MEE !

IN SAMENWERKING MET NSU ORGANISEERDE HET JEUGDWEEKBLAD « KUIFJE » IN ALLE STEDEN VAN ONZE KUST KOSTELOZE SPELEN. ER WAS EEN CLOWN EN EEN HUMORISTISCHE SPELLEIDER EN DE DEELNEMERS KONDEN ER MOOIE PRIJZEN WINNEN !

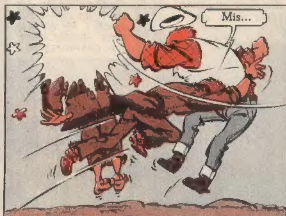

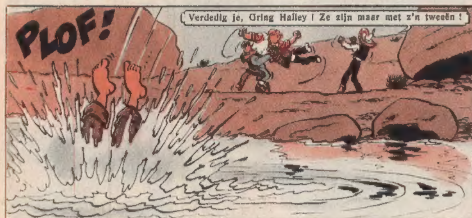
Onze vrienden haalden twee onbekenden uit de handen van de Apachen maar... die twee onbekenden zijn gevaarlijke bandieten !

En wanneer de twee schurken ter hoogte van onze vrienden komen...

Jouw beurt, Gring Halley...

Kid Ordinn legt een bewonderenswaardige koelbloedigheid aan de dag, en steekt een steen in zijn schoen.

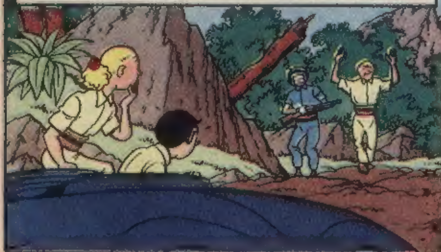
(Wordt voortgezet.)

De

GROENE SPLINTER

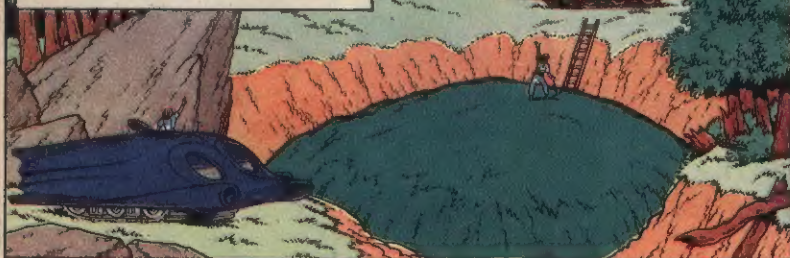
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik wil een van de bandieten mores leren maar moet, helaas, het onderspit delven...

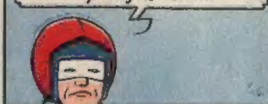

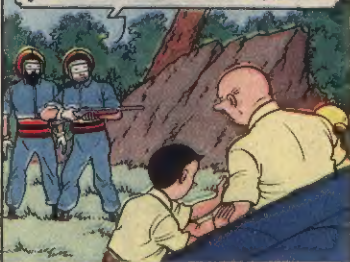

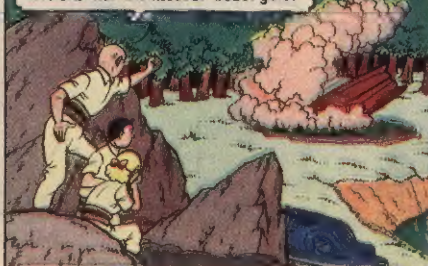

(Wordt voortgezet.)

BADEN POWELL

Baden - Powell keert naar Indië terug en vindt zijn regiment in strijd met de Afghanen. Deze laatsten stelen de paarden en Baden - Powell heeft een plan om daaraan een einde te maken. Zijn opzet wordt met sukses bekroond...

Tekst van Alan Jason. Tekeningen van Norman

ZUID AFRIKA

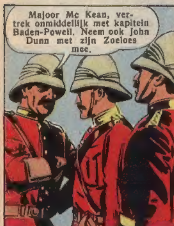
ESHOWE

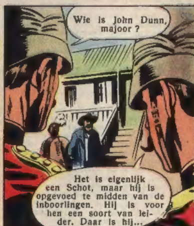
ZOELOE-LAND

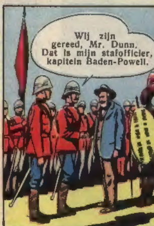
In 1884 verlaat het regiment Indië, B.-P. wordt kapitein benoemd en gaat naar Afrika. Vervolgens keert hij naar Engeland terug. In 1888 roept Afrika hem opnieuw...

Te Eshowe, onder het bevel van generaal Smyth...

Enkele uren later vertrekt de karavaan...

Twee dagen later.

(Wordt voortgezet.)

LEER SCHERMEN
MET FLORET, DEGEN EN SABEL
met Willy Vandersteen

1. OEF ! Voor vandaag is het weer gedaan, zucht Vandersteen.

WIE reeds enkele verhalen van Willy Vandersteen heeft gelezen, weet dat er daar steeds aardig wat in geknokt wordt, met de blote vuist, knotsen of zwaarden, en al de varianten van stoot- en houwwapens. Het plezantste van de geschiedenis is, dat al deze vervaarlijke tuigen in de fantasie en verhalen van Vandersteen nooit een gevaarlijke uitwerking hebben, wel integendeel, men moet steeds lachen met het effekt van die wapens...

Enkele tijd geleden publiceerden we enige foto's genomen tijdens de schermoefeningen van een Brusselse schermclub waar de vader van Suske en Wiske deel van uitmaakt. We beloofden toen daar even op terug te komen. Onze lezers hebben ons verschillende keren aan die belofte herinnerd, en nu nemen we dan ook met plezier de kans waar, om op deze pagina even uit te wijden over de edele schermkunst.

Willy Vandersteen had vlug begrepen dat er maar één middel bestaat om schermers goed te tekenen, en dat is : zelf de floret hanteren. En dat heeft hij dan ook gedaan. Hij heeft zich laten inschrijven in de schermkring « La Rapière » van Koekelberg, die geleid wordt door de schermmeester van het koninklijk hof. De uitrusting die men nodig heeft, bestaat uit een helm, floret degen en sabel, een speciaal gewatteerde vest, handschoenen en turnsloefen. Dat alles kost nieuw ongeveer 2.000 F. Men kan sommige van deze onderdelen natuurlijk ook voor een schappelijk prijske kopen van mensen die hun gerief aan de nagel hebben gehangen.

Het jongste lid van de kring is zeven jaar oud, en de oudste is een vijftiger. Driemaal per week trekken de ijverigste leden naar de oefenzaal waar van 20 tot 24 uur de degens worden gekruisd. De beginnelingen krijgen eerst drie theorielessen in het hanteren van de floret. Wanneer ze de floret dan goed ingeoefend hebben, worden ze vertrouwd gemaakt met de degen en de sabel, die reeds moeilijker te hanteren zijn. De theorie van de degen en de sabel vraagt zeven à tien lessen. Om een goed schermer te worden, moet men heel soepel zijn, over veel veerkracht in het lichaam en speciaal in de benen beschikken, zeer snelle reflexen hebben, vooral voor het vechten met sabel en degen, waar men telkens moet wachten op een verkeerde beweging van de tegenstrever om toe te slaan. Daarbij heeft men minstens tien jaar oefening nodig, en doet men er goed aan zich van zijn zevende jaar te laten inschrijven in een goede kring ! Schermwedstrijden worden geleverd in vijf punten. Telkens een van de tegenstrevers de andere raakt, wordt hem door een van de vijf rechters die de wedstrijd langs alle zijden volgen, een punt toegekend. Wie het eerst vijf punten heeft behaald, heeft de wedstrijd gewonnen.

De floret is het dunste en het plooibaarste van de drie wapens. Met een floret moet men steeds mikken naar de borst. Een degen is dikker dan een floret, en daarmee moet men de handen van de tegenstrever zien te raken. De sabel is het zwaarste wapen. Het wordt minder elegant gehanteerd dan de floret en de degen, en men mag er naar heel het lichaam van de gevechtspartner mee mikken.

Het is een waar genoegen het oefenen van knappe schermers gedurende een paar uurtjes te volgen, of een schermwedstrijd bij te wonen. Want het schijnt op sommige momenten een echt ballet, zó lenig en elegant dansen de twee kampers tegenover elkaar.

Wanneer je de kans ziet om te leren schermen zoals Lambik, Suske en Wiske, of Willy Vandersteen himself, laat je dan zonder aarzelen inschrijven in een schermclub. Je zult er veel genoegen aan beleven !

Johan de Brabander.

2. Wanneer men de afweertechniek onder de knie heeft, moet men leren uitvallen.

BIJ DE FOTO'S :
3. Het eerst wat een nieuweling moet leren, is groeten met zijn wapen zoals het reglement het voorschrijft. - 4 en 5. De eerste lessen zijn gewijd aan het aanleren van de verdedigingsmethodes. Voor een nieuweling is afweren belangrijker dan aanvallen. - 6. Bij het schermen, zoals bij de meeste andere aktiviteiten, baart de oefening de kunst.

HALLO HALLO...

Luc Varenne

KRIJGEN WIJ DE REGENBOOGTRUI VOOR 1957 ?

IEDER jaar organiseert de internationale wielerunie, de moeder van alle wielerfederaties ter wereld. feestelijkheden, uitstappen en een plechtige uitreiking van prijzen in een land dat de leden van het bureau uitkiezen.

Vorig jaar hadden zij gestemd voor Denemarken en de tenten van de unie opgeslagen te Kopenhagen. Dit jaar valt ons land deze eer te beurt.

Achille Joinard, de president, zal dus in België zeven of acht regenboogtruien uitdelen aan de renners die een titel van wereldkampioen 1957 verdiend hebben. Voor het ogenblik hebben wij één regenboogtrui en dat is die van Rik Van Steenbergen. Hij kreeg ze vorig jaar te Kopenhagen. De grote Rik heeft misschien een speciale voorliefde voor Denemarken, want in 1949 kaapte hij daar eveneens het wereldkampioenschap weg. Volgens de laatste berichten zou hij ook dit jaar graag wereldkampioen worden op de piste van Waregem. Rik Van Steenbergen is een fenomeen. Hij is thans 32 jaar en veertien jaar lang reeds boekt hij ieder jaar een aantal schitterende overwinningen. Hij blijft nog steeds een van de beste renners, maar toch menen wij dat de regenboogtrui dit jaar niet voor hem is. Of hij dan helemaal geen kans meer maakt ? Toch wel, en wij geven de kandidaat-kampioenen de goede raad Van Steenbergen niet mee te nemen tot dicht bij de aankomst, want dan gaan zij hun onvermijdelijke nederlaag tegemoet. Het is inderdaad zeer moeilijk Rik Van Steenbergen in de sprint te kloppen wanneer hij werkelijk van plan is te overwinnen. In de ronde van Italië werd hij vier keren geklopt door Poblet, maar hij slaagde er in deze vlugge Spanjaard vijfmaal te overwinnen. Voor de volgers van de Giro is het een vaststaand feit, dat de Belg de beste sprinter was.

★

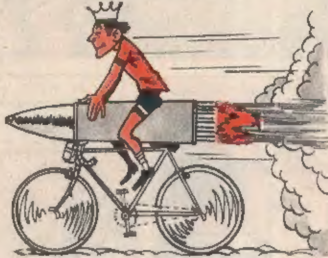
VERMITS wij hier toch praten over het wereldkampioenschap, kunnen wij niet nalaten de armoe van ons land aan echte pisterenners te onderstrepen.

MAG ik in verband met het wereldkampioenschap een kleine herinnering ophalen ? Het was te Parijs in het jaar 1947 toen Poeske Scherens voor de zevende en voor de laatste keer het wereldkampioenschap snelheid won. De finale werd betwist tussen Scherens en de Fransman Gérardin. Poeske had de eerste rit gewonnen en begon de tweede. Toen stopte mijn technieker me een briefje in de hand met volgende tekst : « Luc Varenne, je krijgt nog vijf minuten, want de eerste minister, Paul-Henri Spaak is in het studio van de B.N.R.O. en wil een toespraak houden. Stop dus precies binnen vijf minuten ! » Intussen kwam een ernstig incident het kampioenschap onderbreken. Gérardin was in de bocht voor Scherens gegaan op een wijze die niet strookte met het reglement. Hij kwam daardoor eerst aan de eindmeet. Scherens lei echter een klacht neer en het publiek begon te jouwen. De minuten verliepen. De uitslag kon ik nog niet meedelen en ik zag het einde van de zendtijd naderen. Ik zei dan : « Beste luisteraars, binnen enkele ogenblikken geef ik de antenne aan onze eerste minister en moet ik deze uitzending onderbreken. Ik heb de indruk dat Poeske nogmaals wereldkampioen zal worden. »

Toen duwde de technieker mij een boodschap van de eerste minister in de hand en die luidde als volgt : « Zeg aan Luc Varenne dat hij de rest van de reportage geeft. Ze interesseert mij persoonlijk ook. P.-H. Spaak. »

Scherens won inderdaad voor de zevende maal de titel van wereldkampioen.

Een kleine pronostiek ? Ja, ik waag het er op. Een zege van de Belgen op de weg !

DE KLEINE JUNGLE VAN HET groene dal

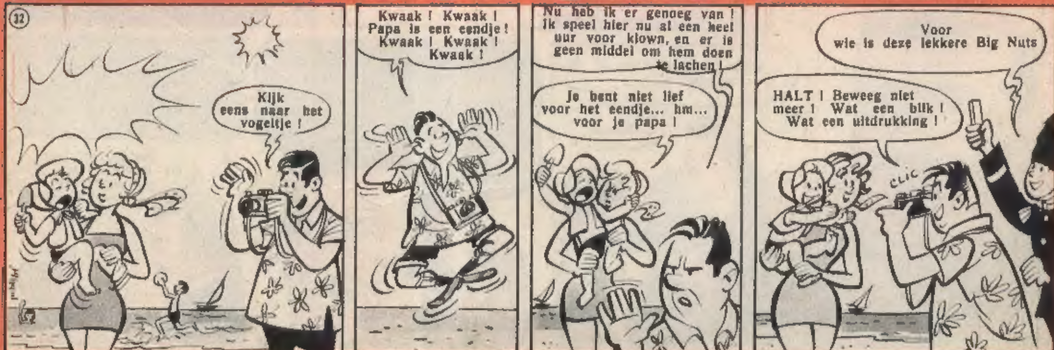
DE OLIEKEVER

DE oliekever merk je in de lente tussen het hoge gras. Hij is traag, en schijnt totaal beroofd van enig verdedigingsmiddel. Nochtans valt men hem weinig lastig en dat komt omdat de oliekever over een geheim wapen beschikt : vergif. Hij distilleert een sterk en afschuwelijk smakend vergif. De jonge en nog onervaren vogel, die de oliekever opslokt, bewaart er een zeer onaangename herinnering aan...

Wanneer de eerste bloemen hun kelk openen, dan legt het wijfje van de oliekever haar eieren aan de voet van de bloemstengel. En wat gebeurt er nu met de larven ? Als kleine duiveltjes kruipen zij langs de stengel omhoog en nestelen zich zo komfortabel mogelijk in de bloemkelk. Daar wachten zij rustig op het bezoek van een bij. Je weet het, de bijen zijn druk in de weer en wanneer zij honig zuigen, dan merken zij niet eens dat er zich een kleine parasiet aan hun lichaam vasthecht. Zonder het te weten spelen zij dan de rol van toeristenvliegtuig... De larve van de oliekever vliegt met de bij mee en verbergt zich handig in de bijenkorf. De oliekeverlarve is zo onbeschaamd zich in een bijencel te installeren ! Zij eet de bijenlarven doodgewoon op en laat zich bovendien nog door haar gastvrouwen het lekkerste voedsel toestoppen.

De larve verandert in pop, brengt heel de winter door in de warmte van het bijennest en komt daaruit de volgende lente te voorschijn als een dikke oliekever en dan... begint het liedje weer van voren af aan !

GRENADIER VICTORIA VERTELT...

EN deze raad wordt opgevolgd. Carlo Verdi koopt een oud instrument met hetwelk zijn zoon voor het eerst kennis maakt met de wonderwereld van de muziek. Jaren gaan voorbij... Wanneer Giuseppe 12 jaar is geworden, bespeelt hij reeds het orgel van de dorpskerk van Roncole...
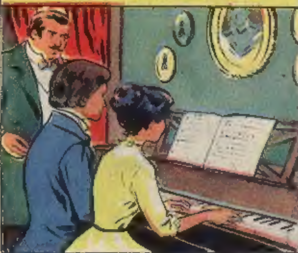

En weldra neemt Giuseppe zijn intrek bij zijn weldoener. De oudste dochter van Barezzi, Margherita, wordt weldra zijn beste vriendin.

Jaren gaan voorbij, en op een zekere morgen in 1831...

Enkele weken later te Milaan...

Verdi is erg onder de indruk van de indrukwekkende omgeving, en verliest zijn zelfzekerheid.

De jury neemt haar beslissing zonder de minste inschikkelijkheid.

Te Busseto twijfelt gelukkig niemand aan Giuseppe's talent. Hij wordt er door iedereen geholpen, en, in het jaar 1836 treedt hij er met Margherita in het huwelijk. De jonggehuwden gaan te Milaan wonen.

En Giuseppe zet zich aan het werk.

Maar het jong gezin wordt door het ongeluk getroffen. In de oogstmaand van 1838 sterft hun dochtertje Virginia. Rond die tijd schrijft Giuseppe godsdienstige muziek en enkele marsjen.

Eindelijk...

Signor Merelli, de direkteur van de Scala van Milaan is een man die het zeer druk heeft...

**Maanden gaan voorbij, zonder enig nieuws van Merelli. De Verdi's zijn verhuisd en Margherita heeft haar juwelen naar een bank van lening gedragen.
Op het einde van het jaar 1839 sterft hun tweede kind eveneens!**

Dank zij de tussenkomst van Giuseppina Strepponi, eerste sopraan van de Scala, en vriendin van het gezin Verdi, besluit de direkteur de opera « Oberto » op het programma te schrijven. Het werk wordt gunstig onthaald door het publiek, en de direktie van de Scala bestelt bij Verdi drie nieuwe opera's! Na een korte ziekte sterft zijn vrouw, Margherita...

Tijdens de opvoering van het werk reageren de toeschouwers heftig.

Verdi trekt ze van onder.

Op een winteravond...

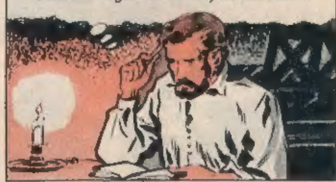

Een paar uren later.

Diezelfde avond zet Verdi zich weer aan het schrijven.

De opvoering van « Nabucco », op een avond in het jaar 1842, ontketent een onbeschrijflijke geestdrift.

De grote aria van « Nabucco » is een echte oproep tot opstand, en het duurt niet lang, of de bezetter krijgt het op de zenuwen. Ze wordt overal gefloten, op de straat, in de herbergen...

...en eveneens voor de politieagenten.

De naam van de komponist wordt zelfs voor een onverwacht doel gebruikt...

V.E.R.D.I.: VICTOR-EMMANUEL, koning van Italië.

De kansen zijn gekeerd. Giuseppe Verdi is thans beroemd. Zonder ophouden schrijft hij nieuwe opera's, meestal op nationale tema's. Hij leidt zelf de herhalingen en dirigeert het orkest...

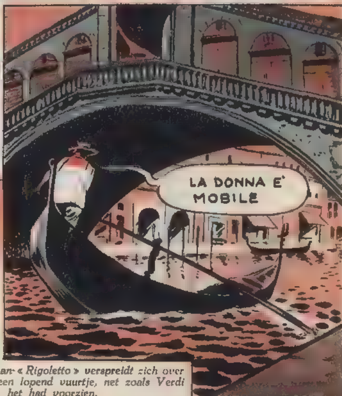

Inderdaad, het resultaat beantwoordt ten volle aan de grote verwachtingen.

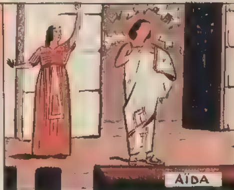

De grote aria van « Rigoletto » verspreidt zich over heel Italië als een lopend vuurtje, net zoals Verdi het had voorzien.

Jaren lang blijft de maëstro het hele Italiaanse muziekleven bezielen. Soms krijgt hij wel eens een kleine ontgoocheling te verduren, maar deze slechte indrukken worden vlug uitgewist door nieuwe muzikale meesterwerken. Verdi trekt zich op het land terug, en blijft verder componeren. Hij wijdt zich eveneens aan de verbetering van zijn landgoed van vierhonderd hektaren... De hele wereld juicht hem toe. De khedive van Egypte, die een nieuwe opera heeft laten bouwen, richt zich tot hem...

En op Kerstavond van 1871 doet « Aïda » haar intrede in de muziekwereld. Nooit tevoren werd een opera zo entoesiast onthaald.

Volgens zijn laatste wilsbeschikking vraagt hij een zeer eenvoudige teraardebestelling. Niettemin rouwt heel Italië, en het volk schenkt hem een onvergetelijke begrafenis.

Einde

Volgende week : ALEXANDER DUMAS

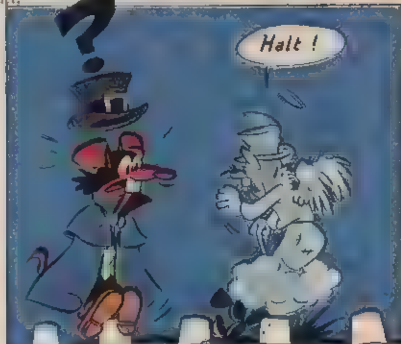
DE SPOORPIRATEN

DOOR R MACHEROT

Chlorophyl en Minimum kunnen hun eigen ogen haast niet geloven : in het heerschap dat als « chef » wordt aangesproken, herkennen zij Anthraciet.

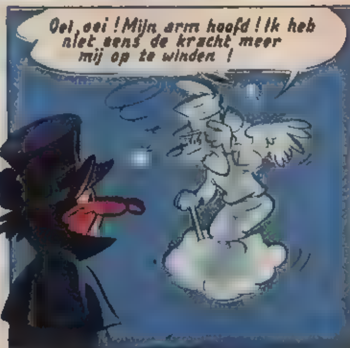

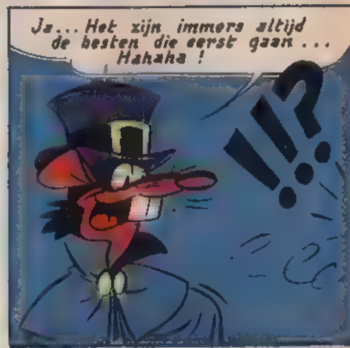

(*) Zie "Chlorophyl en de Samenzweerders".

(Wordt voortgezet.)

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS — GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

DE EERSTE CAPETINGERS

UIT het graantje werd een grote boom... Dit zou men kunnen zeggen van de Franse monarchie. Inderdaad, het begin was heel bescheiden. De eerste koningen van Frankrijk hadden geen geld, geen land en heel weinig gezag. Toch wisten zij zo handig te maneuvreren, dat zij weldra over gans Frankrijk heersten en hun gezag in heel de wereld erkend werd.

1. - EEN RUSSISCHE PRINSES

HUGO CAPET stierf in 996. Hij had alle voorzorgen genomen en nog tijdens zijn leven zijn zoon tot koning en opvolger laten zalven. Robert II regeerde dus maar de machtigen zeiden dat hij met een bloedverwante, nl. Bertha van Boergondië gehuwd was. De bisschoppen sloegen Robert II in de ban. Om hetzelfde lot te ontgaan huwde Hendrik I de Russische prinses Anna Joraslavna.

2. - HET KONINKLIJK BEZIT

HET koninklijk bezit was niet meer dan een smalle gang tussen Parijs en Orleans en omvatte slechts 20 % van Frankrijk. Zelfs dáár was de koning nog niet heer en meester ! Onafhankelijke heren hadden er hun kasteel, zij plunderden de reizigers uit en spotten met de koning. Soms zelfs gooiden zij de koning in een vergeetput. De meest beruchte heren waren de Montlhéry en de Coucy. Thomas van Marle, een echte bandiet, deed de koningen beven. Het zou een hele eeuw duren alvorens men die heren mores kon leren

3. - LODEWIJK DE DIKKE

DE zoon van Hendrik I kreeg van zijn Russische moeder de Griekse naam Philip. Hij regeerde tot in 1108 en gaf de kroon aan zijn oudste zoon. Dat was Lodewijk VI, die later de bijnaam kreeg van Lodewijk de Dikke. Hij wou meester zijn op eigen grond en roeide de arendsnesten van de plunderaars uit. Hij beschermde de zwakken tegen de sterken en schonk privelegiën aan de inwoners van Parijs. Men hield veel van Lodewijk de Dikke en men ging naar zijn nederig paleis om hem te vragen recht te spreken Met Lodewijk de Dikke werd in Frankrijk rekening gehouden.

4. - DE STRIJDKREET EN HET BLAZOEN

TOEN Lodewijk de Dikke aangevallen werd door de Germaanse keizer nam hij, naar men zegt, de rode én gouden banier van Karel de Grote (die eerst in het kasteel van Montjoie bewaard werd, daarna in de abdij van Saint-Denis. Hier heb je dan de oorsprong van de strijdkreet van de Fransen : « Montjoie Saint Denis » Men vertelt ook dat Lodewijk er van hield gele lelies te plukken. Men noemde ze « fleurs de Louys », later « fleurdelys ».

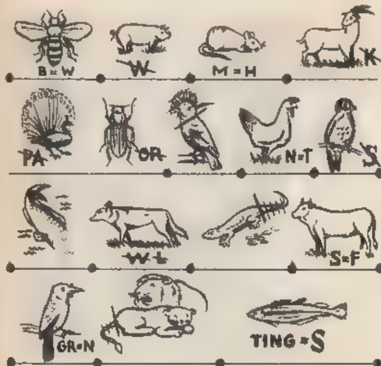
5. - LODEWIJK VII

IN 1137 werd de zoon van Lodewijk de Dikke koning. Hij heette eveneens Lodewijk en men noemde hem de Jonge, want hij was nog maar achttien jaar. Hij vond een puike raadgever in de monnik Suger. Deze laatste moet hem zo ongeveer het volgende gezegd hebben : « Je vader liet je een goed en klein koninkrijk na, vergroot het. Om het te vergroten moet je met een rijke erfgename trouwen. Ik ken iemand die geschikt voor je is... »

(Wordt voortgezet.)

SPEEL MET ONS MEE

DIERENREBUS

DEZE rebus kan je lezen, nietwaar ? Moest je het spreekwoord, dat er in verborgen zit, toch niet op het spoor komen, lees ons blad dan volgende week !

MOZES TE PARIJS

Gids in het Parijse Louvre : Deze sfinx is bijna vijf duizend jaar oud Men beweert zelfs dat Mozes hem gezien heeft

Een Amerikaan : Mo[illegible] Ik heb nooit gehoord dat die in Parijs is geweest !

DE DOMKOP

Kapitein tegen bootsman die iets doms heeft uitgehaald : Het is weer 't oude liedje : de domkop van de familie wordt naar zee gestuurd

Bootsman : Nou, kaptein, gelukkig is er sinds uw jeugd heel wat vera[illegible]!

WIE ?

— Wie van die dames die daar links en rechts naast de vogelverschrikker staan, is nu eigenlijk je tante Bets ?

— Die in het midden !

LEGE FLESSEN

Bedelaar tot oude dame : Heeft u soms lege wijnflessen, mevrouw ?

Dame : Zie ik er soms uit als zou ik mijn tijd doorbrengen met het leegdrinken van wijnflessen ?

— Heeft u dan soms geen lege azijnflessen, mevrouw ?

(Ingezonden door een lezer uit Rotterdam.)

ZO HEET IK

Meester : Hoe heet je, kleine ?

— Gelijk mijn vader, meester

— En hoe heet je vader?

— Net zoals ik, meester!

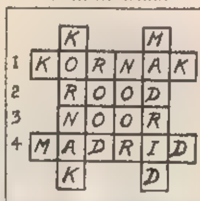
(Ingezonden door Bleke van den Bergh.)

OPLOSSING VAN VORIGE WEEK

		K			M	
1	K	O	R	N	A	K
2		R	O	O	D	
3		N	O	O	R	
4	M	A	D	R	I	D
		K			D	

DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE EEN MOEIAL ?

WIE zich graag met alles bemoeit, is in de eerste plaats nieuwsgierig. Dit heeft ook zijn goede kant, want de nieuwsgierigheid kan tot veel goede dingen leiden Ze kan aanzetten beter te leren en veel interessante dingen te bestuderen. De medaille heeft ook een keerzijde en die ken je wel!...

	Ja	Neen
1. Enkele schrijnwerkers zijn bij je thuis om een en ander op te knappen. Loop je hen in de weg en ben je er van overtuigd dat je het beter kan dan zij ?		
2. Je bent met vakantie op de buiten. Je zoekt je buurman, een boer, op en laat hem verstaan dat je over zaaien, maaien en oogsten alles afweet ?		
3. Het uurwerk van je vriend loopt niet meer. Stel je onmiddellijk voor het open te maken en te zien wat er aan schort ?		
4. Op bezoek bij familieleden die een grote tuin hebben, begin je dadelijk de bloemen te begieten en te harken zonder dat iemand je iets heeft gevraagd ?		
5. Moet je, wanneer je in een winkel bent, alle voorwerpen aanraken ?		
6. Heb je de gewoonte een heleboel karweitjes tegelijkertijd te beginnen ?		
7. Zelfs wanneer je over een bepaalde kwestie niets afweet, meng je je in de konversatie en sla je de hoogste toon aan ?		
8. Ben je er dol op alle mogelijke voorwerpen uiteen te gooien en uiteen te schroeven om te weten hoe ze juist in mekaar steken ?		
9. Knutsel je graag ?		
10. Kan je geen bepaald beroep kiezen omdat je voor vele dingen belangstelling hebt, maar... er in de grond niet veel van terecht brengt ?		
Totaal		

KUIFJE WEET HET...

De nieuwe wereldtaal

TE Wassenaar in Nederland woont een man die reeds boeken schreef, onder de naam Hans van Uden en die met zijn echte naam Karel J. A. Janson heet. Hij vond het beroerd dat je nooit met een vreemdeling kan korresponderen wanneer je diens taal niet kent.

— Zou daar nu helemaal niets op te vinden zijn, dacht hij

Zeker, er waren reeds talrijke pogingen ondernomen om een gemeenschappelijke taal in te voeren. Ofwel moest dit een bestaande taal zijn, als bijvoorbeeld het Engels, met als nadeel dat anderen dat niet goed zouden vinden omdat zij hun taal belangrijker achten. Een ander middel is het aanleren van een kunsttaal, als bijvoorbeeld het Esperanto Reeds tientallen van zulke kunsttalen werden ontworpen, doch alleen Esperanto heeft een zeker terrein kunnen veroveren. Maar toch blijft het een aparte taal die men moet leren naast de eigen taal.

Janson, piekerde er lang over of er geen mogelijkheid zou bestaan een nieuw soort tekentaal te ontwerpen, die zou toelaten de geschreven tekst in gelijk welke taal te lezen Vijftien jaar werkte Hans van Uden aan dit nieuw soort tekenschrift dat hij Picto doopte Einde van vorig jaar was de taal zo goed als klaar.

Picto bestaat uit driehonderd tekens. Wie deze driehonderd symbolen kan gebruiken is in staat ongeveer drie à vierduizend woorden te vormen. Dat is niet veel, zul je zeggen. Maar wisten jullie, dat de meeste mensen slechts tweeduizend woorden nodig hebben voor hun gewone gesprekken, zodat je met het volledige Pictoalfabet reeds ruimschoots voldoende hebt

Maar nu horen wij jullie al zuchten . driehonderd tekens uit het hoofd leren, alsof we met de algebra, geschiedenis en gramatica nog niet genoeg hebben !

Wel jongens, zo erg zal het niet zijn. De meeste tekens zijn zo genomen dat je ze als vanzelfsprekend aanziet. Neem maar eens de tekens voor oog, mond, oor, hart, pen en huis, zoals je ziet op de schets. Of de werkwoorden zien, spreken, horen, beminnen, schrijven en wonen, waarvoor je slechts een streepje hoeft te zetten voor de eerste tekens. Voor andere begrippen werden internationale symbolen genomen. (Fig. 1 en 2.)

Wie Picto volledig beheerst kan daarmee een brief schrijven die door iedereen in gelijk welke taal kan worden gelezen. Schrijven jullie een brief in het Nederlands dan zal uw Turkse vriend hem in het Turks kunnen lezen, de jongen uit Sjangaï in het Chinees, terwijl een Inca-jongetje de tekst zal kunnen lezen in zijn moedertaal.

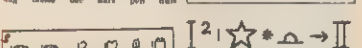
Wanneer je dus schrijft : « Ik zie hem voor het huis » dan doe je dat in Picto met volgende tekens : (fig. 3). Een Rus leest nu : Ja wiezejoe jewo pjered domoi, een Italiaan leest : Io lo vedo davanti alla casa, een Griekse knaap : Ego wiepo afton embrosta se to spiti, en de Maleier : Akoe likat la di moeka roemah

— Denkt u dat Picto ooit over ganse wereld zal geleerd worden ?

— Ik heb Picto nog maar sedert enkele maanden aan de openbaarheid prijs gegeven en ik kreeg reeds brieven uit verschillende landen en uit alle werelddelen. Voor wie niet goed kan tekenen, komen er binnen kort stempeldozen in de handel.

I. B.

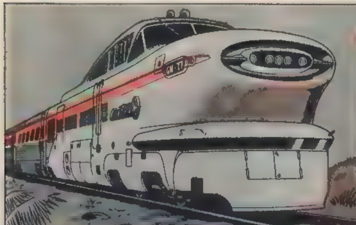

Wij wensen u goedemorgen

KOM MEE NAAR DE POSTILJON VOOR HET ANTWOORD OP DE TEST

WETENSCHAP EN AVONTUUR

De magie van het SPOOR

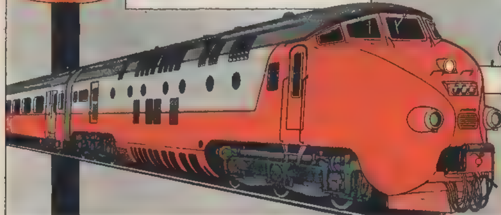
Lichte treinen in Amerika

DE Amerikanen hebben lichte treinen gebouwd, die de snelle en veilige verbindingen tussen twee steden verzekeren. De eerste van deze lichte treinen was de Talgo, van Spaanse conceptie. De Aerotrain, hiernaast, verbindt Philadelphia met Pittsburg, op het net van de Pennsylvania-Railroads. Hij verbindt ook Chicago met Cleveland. Daarna kwam de « S »-trein van de New York Central en de Speed Merchant, die je hieronder ziet. Deze treinen worden getrokken door een Dieselmotrice en bestaan meestal uit een tiental geartikuleerde of aaneengekoppelde wagons. Ze zijn laag en daardoor liggen ze zeer stabiel op de sporen. Lokomotief en wagons zijn gebouwd uit lichte materialen. Zo'n trein kan een snelheid bereiken van 140 tot 180 km per uur.

TRANS EUROP EXPRESS

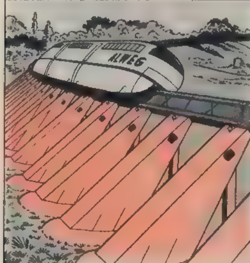
DE spoorwegmaatschappijen van Duitsland, België, Frankrijk, Italië, Luxemburg en Zwitserland hebben op de bijzonderste grote internationale lijnen Dieseltreinen ingelegd die rijden met een snelheid van 140 km per uur en 70 Europese steden verbinden. Deze treinen heten TEE of « Trans Europ Express ». Naast de lokomotief met stuurhut en gewone wagens, bestaat zo'n trein uit een kompartiment voor het reisgoed en de douane, een restaurant, een salon. De motrice werd gebouwd in Holland. De wagons met air-conditioning en zetels die men kan uitklappen, werden gebouwd in Zwitserland. De Duitse TEE treinen geven er dan nog een rail-hostess bij, die voor het komfort van de reizigers zorgt.

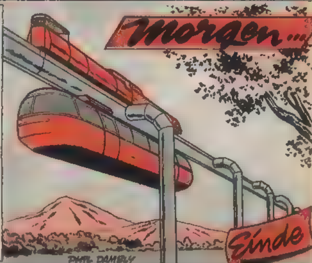

Hierboven: De Franse TEE, die er ongeveer uitziet als de gewone Franse sneltreinen.
Hiernaast: De Hollands-Zwitserse of TEE trein.
Boven links: De aerodynamische neus van de Duitse TEE.

Morgen...

DE spoorweg zal ook in de toekomst een snel en goedkoop verkeersmiddel blijven. In Duitsland experimenteerde men een tijd geleden met een trein op één spoor, die een snelheid van 400 km per uur bereikte. Moest er een spoorweg zijn aangelegd die recht van Hamburg naar Lyon loopt, dan zou men met deze trein die afstand in vier uren kunnen afleggen. Volgens de laatste berichten, verbindt zulk een trein twee Duitse steden met een snelheid van 320 km per uur.
Te Arrowhead Park, in de U.S.A., heeft men een « Skyway » aangelegd. De motrice rijdt bovenop de monorail, terwijl de wagon voor de reizigers onderaan hangt. Deze wagon is zeer komfortabel.

De erfenis

Harald is gelukkig omdat hij eindelijk zijn vaderland te

Als een panter sluipt de man naar Haralds bed...

Maar plotseling stoot de sluipmoordenaar tegen een voorwerp...

De schurk botste op Tuskarora, die naar Indiaanse gewoonte in een deken gerold op de grond slaapt...

Een dolk flitst door de duisternis. Er klinkt een kreet, en de indringer springt weer door het raam. .

Soepel als een kat loopt de aanrander naar zijn koord...

Hij grijpt ze en springt in het ijle...

Op het dak, aan de overkant, heeft Ogir zijn mes gegrepen...

En met een kordaat gebaar...

van Jigurd

Tekst en tekeningen van F. FUNCKEN

gziet Zijn vijanden smeden een komplot tegen hem

(Wordt voortgezet.)

De safari, onder leiding van Jim Lewis, tracht sedert weken in kontakt te komen met de Wambutis. Van deze laatsten zou men inderdaad inlichtingen kunnen bekomen omtrent de man van Claire Duval en de lau, het geheimzinnig monster...

Het monster van de WAMBUTIS

Een roman van MICHEL PHILIPPE — Geillustreerd door REF

DE LIST

ONZE aankomst werd gemeld en heeft paniek veroorzaakt. De Wambutis zijn gevlucht zonder hun schamel bezit mee te nemen.

Jim keek naar de lege hutten, die hij metodisch had laten doorsnuffelen in de hoop een achterblijver of een zieke te vinden. Tevergeefs echter. Er was geen kat in heel het dorp.

— Zo dicht bij het doel staan en toch moeten herbeginnen! kreunde Howard ontmoedigd.

Hij schopte tegen een kalabas en dat lawaai joeg een bende krijsende apen op de vlucht. Ook Claire was teleurgesteld, zij had zich op een boomstronk laten vallen en staarde somber naar het armzalig decor.

— Nooit zullen wij er in slagen met die demonen te spreken! zuchtte zij. Zoveel risico en zoveel ontberingen voor niets!

Haar stem brak af. Haar ontembare energie was verdwenen en voor de eerste keer had zij medelijden met haar eigen lot. Jim lei haar bemoedigend de hand op de schouder. Wat bleef er nog over van de elegante vrouw, welke de administrateur hen die avond had voorgesteld? Haar ogen stonden diep in de kassen en blonken koortsachtig. Ze was zodanig vermagerd dat al haar kleren, die bovendien deerlijk gehavend waren door het water en de zon, als lompen om haar lichaam fladderden.

Jim zocht naar een middel om die onzichtbare Pygmeeën te grijpen. Hij dacht lang na en tenslotte rijpte er een plan in zijn hoofd.

— Er is misschien toch een middel, begon hij.

Zijn gezellen keken hem verbaasd aan.

— Het bijzonderste voor ons is er in te slagen één Wambuti te spreken, hernam hij. De rest komt vanzelf. Wij hebben nu reeds alles beproefd, behalve een list. Wij moeten naar mijn mening proberen een van die Pygmeeën gevangen te nemen.

Howard haalde de schouders op.

— En hoe zullen wij dat doen? vroeg hij. Wij kunnen toch op onze beurt geen valkuilen graven, wat? Bovendien zijn die kleine kereltjes veel te slim om daar in te lopen. Ze zouden trouwens precies weten waar we een val opstellen, want zij volgen ons op de voet en bespieden ieder gebaar.

— Dat is allemaal waar, zei Jim. Het is meer dan waarschijnlijk dat vele ogen op dit ogenblik op ons gericht zijn. De Pygmeeën zijn te voorzichtig om ons te naderen. Denk echter niet dat ze vlakbij staan, ze blijven steeds op veilige afstand...

— Waar wil je eigenlijk naartoe? vroeg Claire.

— Ik wou het duidelijk maken, dat de spionnen niet alles kunnen zien. Het dichte groen moet hen trouwens sterk hinderen. Ze zien ons, dat weet ik, maar wat we juist doen kunnen ze toch onmogelijk opmerken. Zij bespieden drie in het wit geklede gestalten, onze gelaatstrekken kunnen ze echter niet goed onderscheiden. Bovendien is ons gelaat beschermd door onze tropenhelm... Indien de Wambutis ons morgen het dorp zien verlaten, zullen ze ons volgen om er zich van te overtuigen dat het hier niet om een list gaat. Zodra zij er zeker van zijn dat wij niet terugkomen, zullen zij naar hun verlaten hutten terugkeren. Belangrijk voor hen is dat zij drie witte gestalten zien weggaan. Wanneer die weg zijn, zullen ze zich veilig wanen. Geen ogenblik zal het bij hen opkomen dat ik hier gebleven ben en dat een van de witte gestalten niemand anders is dan een drager die mijn witte kleren heeft aangetrokken... Wanneer de eigenaar van de hut, waarin ik mij heb verstopt, binnenkomt, wil ik gehangen worden indien ik er niet in slaag hem te overmeesteren vooraleer hij een kik heeft gegeven. Ik zal hem dan vriendelijk toespreken, geschenken aanbieden en trachten hem er toe te overhalen bij zijn soortgenoten te onze gunste te pleiten. Jullie verlaten het dorp en marsjeren tot op een bepaald punt. Eens daar keren jullie in vliegende vaart terug.

Claire en Howard waren een en al verbazing. Toen Jim zweeg keken zij hem met grote ogen aan en vonden geen antwoord. Eindelijk riep Howard uit.

— Maar jij bent gek! Totaal gek! Dat staat gelijk met zelfmoord! Indien men je ontdekt, maakt men je onmiddellijk af, dat staat zo vast als een paal boven water!

— Zo zeker is dat helemaal niet! De Wambutis zijn soms wreed, omdat ze bang zijn van de Blanken en ook van de andere negerstammen! Als ze mij vinden en zien dat ik alléén en ongewapend ben, zullen ze begrijpen dat ik geen vijandelijke gevoelens koester, integendeel. Indien ik in die ogenblikken mijn koelbloedigheid kan bewaren, zijn wij gered!

— Jim... Ik was wanhopig over de verdwijning van mijn man en ik zou alles geven om hem weer te zien, maar ik kan niet aanvaarden dat je je leven op deze wijze in de weegschaal legt. Bovendien weten wij niet eens of Jacques nog leeft, wij weten ook niet of de Wambutis hem ooit hebben gezien, en of ze ons omtrent zijn lot iets kunnen meedelen. Indien er iemand hier moet blijven, ben ik dat!

Jim schudde het hoofd en glimlachte.

— Je bent moedig, dat weet ik, maar je voorstel is totaal onmogelijk. Ik denk dat ik alléén in dit opzet kan gelukken. Bovendien ben jij het makkelijkst te herkennen. Ik denk niet dat de Wambutis er zouden in lopen... Kom, genoeg gepraat nu, mijn besluit staat vast. Wij moeten thans handelen!

HEEL voorzichtig strekte Jim zijn ledematen uit. De hut waarin hij sich verstopte, was veel te laag voor zijn hoge gestalte. Hij moest er in neerhurken en zijn armen en benen deden pijn en waren stijf. Plotseling spitste hij de oren. Buiten was alles doodstil. Het was nu meer dan tien uren geleden dat de safari het dorp verlaten had. Het

was nog donker toen hij Claire en Howard een laatste maal de hand had gedrukt en zich stil en omzichtig in een hut had teruggetrokken. Hij had het plunje van een van de dragers aan, die even groot was als hij. Op afstand en met een tropenhelm diep in de ogen kon de drager makkelijk doorgaan voor Jim Lewis. In zijn kleine hut had Jim gehoord dat Howard het vertreksein gaf. De dragers hadden hun last opgenomen en met veel lawaai was de karavaan in het oerwoud verdwenen. Jim had geluisterd naar het wegsterven van de geritmeerde stap van de dragers en het geschreeuw van de kapita. Dan was er een diepe stilte neergedaald over de verlaten hutten. De zon was opgerezen en door de smalle en enige opening in de hut, die tegelijkertijd als venster en als deur diende, had de jager de zon gevolgd tot zij hoog aan de hemel stond. Onder het dak van de kleine hut was het zo heet als in een bakkersoven en de dorst kwelde de jager erg. Nu daalde de zon en een haast onwerkelijk rood licht drong de hut binnen. En voor de honderdste keer dacht Jim Lewis :

— Hopelijk hebben de Wambutis hun dorp niet voor goed verlaten!

Eensklaps schrok hij op. Een zacht gerucht, een haast onwaarneembaar geschuifel had zijn oor getroffen. Met toegeknepen keel en de zenuwen tot het uiterste gespannen wachtte Jim Lewis. Hij hield de adem in... Opnieuw hoorde hij een geritsel, een geschuifel van voeten. Hèel voorzichtig waagde hij een oogslag naar buiten. Hij beefde, want achter een naburige hut ontdekte hij een miniscule gedaante, die de omgeving zorgvuldig verkende. Zonder gerucht te maken trok Jim zich in de hut terug.

De Wambuti scheen er van overtuigd dat er geen vreemdeling meer in zijn dorp was. Langzaam kroop hij naar de hut waarin de jager zich bevond. Slechts de dunne wand van blaren van de kleine hut scheidde hen nog. De Pygmee raakte de blaren aan, terwijl hij voorzichtig de hut naderde. Jim stond vlak naast de opening van de hut en wachtte. Iedere sekonde duurde voor hem een eeuwigheid. En dan verscheen eindelijk het hoofd van de Wambuti in de hut. Snel als de bliksem kwam de arm van Jim neer in de nek van de dwergneger, deze laatste slaakte zelfs geen zucht, hij wankelde en viel voorover in het midden van de hut. Dit alles had zich in een oogwenk afgespeeld. Jim luisterde vol spanning. Buiten hoorde hij niets meer. Deze Wambuti was beslist een verkenner, die er op uit gestuurd was om te zien of er geen enkele valstrik in het dorp was achtergelaten.

Jim boog zich over de Pygmee, zetten hem met de rug tegen de wand van de hut en trachtte hem weer tot het bewustzijn te brengen. Na enkele ogenblikken slaagde hij daarin. Een trilling liep over het aapachtig gezicht van de dwergneger. Hij slaakte een zucht en opende de ogen. Toen hij de blanke zag, die over hem gebogen stond, keek hij eerst stom verbaasd, dan gilde hij van angst en ontzetting...

VOLGENDE WEEK :

BIJ DE PYGMEEEN

DE AVONTUREN VAN 't PRINSKE

door WILLY VANDERSTEEN

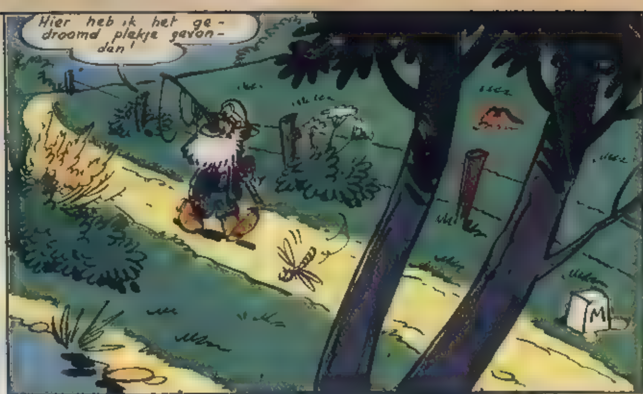

De wonderbare Visvangst

door MACHEROT

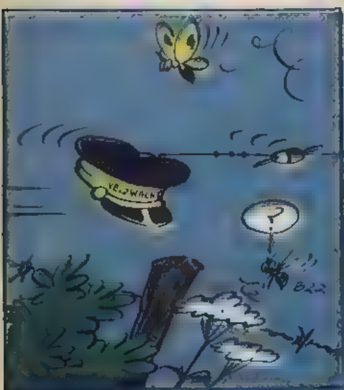

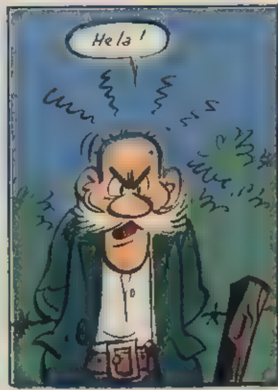

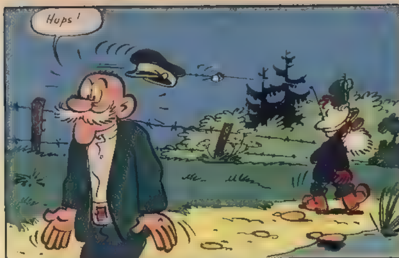

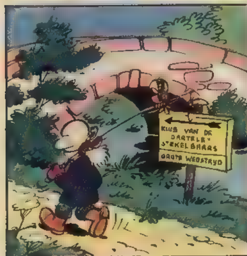

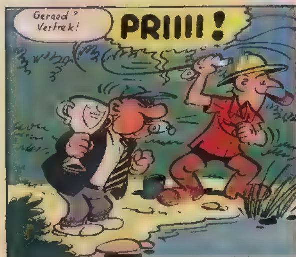

Hups!

Ekskuseer, ik had vergeten ze los te maken!

KLUB VAN DE DARTELE STEKELBAARS
GROTE WEDSTRYD

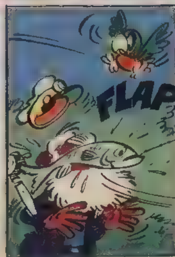

Of je kan deelnemen aan de wedstryd? Maar natuurlyk!
Een nieuweling! Hihi! Ziet die er belachelyk uit!
DE EERSTE PRIJS: EEN BEKER IN VERGULD PLASTIC, IMITATIE VAN METAAL

Gereed? Vertrek!
PRIIII!

Ik zou aas moeten hebben!

Mag ik een van je wormen nemen?
Ssst!

Mag ik wat aas nemen? Een klein beetje is genoeg..
EEN GROTE!

FLAP

Wat? Mynheer wil my voor de aap houden!
AAS

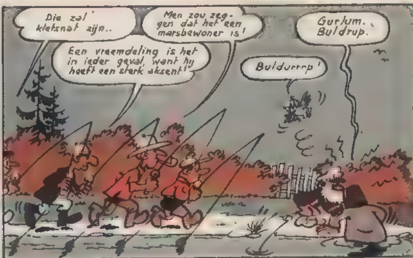

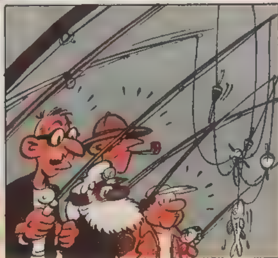

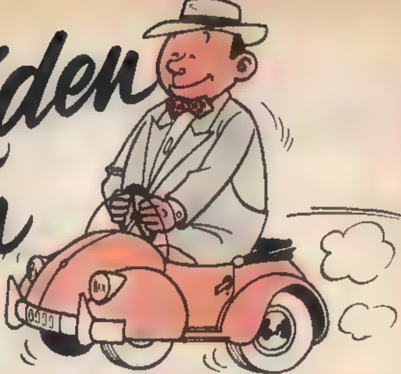

HET was onmogelijk dat kluwen te ontwarren! Nooit heeft men geweten wie de vis gevangen had en daarom nam de scheidsrechter de beker in verguld plastic, een imitatie van metaal, mee naar huis. Hij zette hem op een kleine latafel, imitatie Louis XV...

Volgende week : JAAP ZOEKT SLAAP

Wij rijden met een

« MINICAR » ?

IEDER jaar pakken de grote autofabrieken uit met nieuwe wagens. Ze worden steeds langer, steeds breder, steeds sneller. Sommige grote Amerikaanse wagens zien er uit als « rijdende paleizen ». Nu is het ook wel gebeurd dat wij automobilisten minachtend hoorden mompelen : « Bah, zo'n pantserwagen ! » En inderdaad, waarom moeten die wagens zo reusachtig lang zijn, en zoveel kilo's blinkend chroom dragen ? De verkeersproblemen worden in de steden steeds ingewikkelder, daar het aantal auto's voortdurend stijgt en men ze, zoals wij reeds zeiden, langsom groter maakt.

Gelukkig zijn er ook Europese autofirma's die hun volle aandacht wijden aan de kleine wagen, die men « minicar » heeft gedoopt. In het laatste automobielsalon van Genève kon men een reeks kleine wagens bewonderen. Het is wellicht met de « Isetta Velam » of « rijdend ei » dat wij het best vertrouwd zijn.

HET IDEE IS NIET NIEUW...

HET idee kleine wagens te bouwen is niet nieuw. In 1914 werd de eerste Franse minicar, of zo je wil de verre voorvader van de huidige minicar, op touw gezet. Men noemde het wagentje toen « quadrillette ». Nadien zagen andere kleine wagens het levenslicht onder de naam « cyclecars ». Iedereen bekeek die dingetjes met de grootste nieuwsgierigheid, maar tot de aankoop er van ging men meestal niet over. Het werd dus geen sukses.

Thans interesseert het publiek zich om praktische redenen sterk voor de minicar. Iedereen rijdt op onze dagen graag per auto, maar niet iedereen kan zich zo'n grote car aanschaffen. De prijs van een kleine wagen ligt in het bereik van een groot publiek. Het onderhoud van een kleine wagen komt niet zo duur uit en met 4 l benzine kan men 100 km afleggen. Zo'n kleine ding jaagt door alle nauwe straten en verkeersopstoppingen heen en vindt ook makkelijker en parkeerplaats. Sommige mensen, die dagelijks in de stad moeten zijn voor hun werk en reeds een auto van het genre transatlantieker-op-wielen bezitten, schaffen zich een minicar aan voor hun verplaatsingen in de stad.

MOTO'S OP VIER WIELEN...

TECHNISCH en mechanisch zijn er aan de minicar al heel wat verbeteringen aangebracht, toch staat het wagentje nog in zijn kinderschoenen. De kleine auto's die men op de markt vindt, kan men in twee kategorieën verdelen. In de eerste kategorie vindt men de verkleinde modellen van grote auto's. In de tweede kategorie de mechaniek van de motorfiets met de carrosserie van een auto... op vier wielen. Welke van beide formules is de beste ? De toekomst zal het uitwijzen. Misschien vindt men wel een kompromis tussen de twee.

De ruimte voor de reizigers ligt de konstrukteurs nauw aan het hart en dat is begrijpelijk. Een minicar is erg klein, handig, makkelijk te maneuvreren maar... niet iedereen gaat er mee akkoord zich in drie te plooien om er te kunnen in plaats nemen !

Hier zie je de nieuwe « Meadows Frisky » naast de reeds klassieke « Isetta »

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

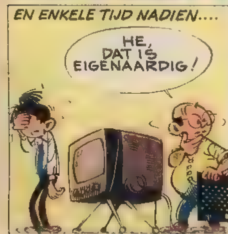

NABONGO

VERHAAL VAN L. SOUVELIER

GEILLUSTREERD DOOR SUZANNE ANDRE

NABONGO draaide zich nog eens om alvorens in het donkere groen van het Afrikaans oerwoud te verdwijnen. Op de grens van zijn dorp stonden de mannen van de Buantalee-stam en keken Nabongo zwijgend na. De jongeman moest alleen vertrekken om het bewijs te leveren dat hij dapper was. Nabongo was de zoon van het stamhoofd, twintig jaar, groot en goed gebouwd. Hij was een van de beste schutters van zijn stam, gooide de assegaai als een atleet en het oerwoud had voor hem geen geheimen. Hij was echter nog geen krijger, want de harde wet van zijn stam eiste dat hij, om deze begeerde titel te verwerven, de huid van een panter moest mee naar het dorp brengen. Hij moest die panter heel alleen opsporen en overmeesteren. Dat is veel makkelijker gezegd dan gedaan. Om een duel met een panter te beginnen, moet men stalen zenuwen hebben, ijzeren spieren en bovendien blijk geven van een ongewone dapperheid. Nabongo wou krijger worden en had dus zijn dorp verlaten om een panter neer te vellen.

Heel voorzichtig sloop hij door het woud dat zo groen was als een aquarium en waar het wemelde van mysterieus en geheim leven. De apen zouden hem geen kwaad doen en ook de andere dieren zouden vluchten wanneer zij hem zagen naderen. Maar toch moest hij oppassen voor grote roofdieren en slangen.

Net zoals zijn voorvaders liep Nabongo naakt door het woud. Hij droeg slechts een schortje dat aan de lenden was vastgehouden met een gazellenpees. Daarin stak zijn ruitvormig mes. Nabongo had zijn boog over de schouder gegooid en in zijn pijlenkoker stak een hele voorraad scherpe pijlen. Om zijn hals hing een halssnoer met fetisjen, die hem tegen alle gevaren moesten beschermen. Zijn linkerarm stak door een ovaal schild uit buffelleer en in de rechterhand droeg hij de lange, fijne assegaai. Heel voorzichtig en geruisloos liep Nabongo door de struiken. De smalle weg liep dood. Verder waagden de beste krijgers van zijn stam zich nooit, tenzij dan in groep. Eensklaps liet Nabongo zich op de grond vallen. Hij spitste de oren, want in een oerwoud moet men horen alvorens te zien. Een hees gegrom verraadde de aanwezigheid van een panter. Nabongo spande zijn boog en gleed langzaam in de richting van het geluid. Indien hij uit het hout van een ware krijger gesneden was, dan moest hij de panter ontwaren alvorens deze op hem toespringen kon. Zijn pijl zou niet missen. Indien de panter vlugger was, dan was het weinig waarschijnlijk dat hij zijn geboortedorp nog ooit levend zou bereiken...

Nabongo opende voorzichtig de brede blaren, die het uitzicht belemmerden. Al zijn spieren stonden gespannen in het vooruitzicht van de strijd. Daar vlakbij een neergevelde boom, zag hij de zandkleurige, zwartgevlekte huid van de panter.

'N Kumba, aldus heten de Buantalees een panter, lag roerloos op de grond en snoof driftig de lucht op. Hij had de aanwezigheid van de mens geroken. Nabongo hief zijn boog op en mikte. Hij mikte heel lang, maar zijn pijl vertrok niet. De zoon van het stamhoofd had nog nooit een panter neergeveld, maar steeds had hij met open oren geluisterd naar de jachtverhalen van de oudere leden van de stam. Nooit had hij van hen vernomen dat ze de panter uitgestrekt op de grond hadden aangetroffen... Langzaam sloop Nabongo voort en hield de pijl steeds op de keel van het roofdier gericht. Voor de tweede maal liet hij echter zijn wapen zakken. Thans begreep hij waarom het dier zich zo vreemd gedroeg, waarom het op de grond lag. De panter zat gevangen. Een poot stak onder de neergevallen boomstam. Hij kon niet weg, hij zag de jager naderen. Hij brulde en kreunde woedend en sloeg de klauwen uit.

OMDRAAIEN

Tekno TOYS

Hartelijke gelukwensen aan al de deelnemers van het TEKNO TOYS-SPEL !

Wij ontvingen talrijke formulieren die juist ingevuld waren Hier volgen de juiste antwoorden

Mig 15	**gepiloteerd door H,**	**accessoire 4**
VW	**gepiloteerd door E,**	**accessoire 5**
Tracteur	**gepiloteerd door C,**	**accessoire 1**
Mengmachine	**gepiloteerd door A,**	**accessoire 3**
Moto	**gepiloteerd door G,**	**accessoire 2**

De bijkomende vraag liet ons toe de deelnemers die de juiste oplossing vonden te schiften De vijftig VW TEKNO TOYS wegen 3,023 kg , gewicht dat door een deurwaarder gecontroleerd werd

De deelnemers die juist antwoordden op al de vragen en ook de bijkomende met sukses oplosten, d.w z. die een gewicht opgaven dat de 3,023 kg dicht benaderde, werden door loting geklasseerd

Lijst van de winnaars van het TEKNO-SPEL ·

NAMEN :	PRIJZEN
1 F DEROY, Elsene.	Kano.
2. A HEUSQUIN, Luik	Scooter.
3 A DEACON, Sint-Agatha-Berchem	Diligence
4 C MALENGREAUX, Ganshoren	Elektrische trein.
5 J -M DERDY, Elsene	Variento Schuco.
6 J.-P. PINET, Ensival (Verviers)	Auto remeur
7 J DAVISTER, Verviers	Schuco doos.
8 R QUICKELS, Andrimont (D son)	Kampeertent.
9 P HENROTAY, Luik.	Foto apparaat.
10 M HOFMAN, Angleur (Luik).	Dolfijn om op te blazen.
11 M. BLISTAIN, Luik	Luchtmatras.
12 E RUELLE, Thy-le-Château.	Luchtmatras.
13. T PONTUS, Krainhem	Mekanische trein.
14 P DASSY, Schaarbeek	Mekanische trein.
15. W. GUILMOT, Brussel II	Vis om op te blazen.
16. R DELVEAUX, Brussel	Vis om op te blazen.
17. J. DIDDEN, Dison.	Mekanische trein
18. J. BRUYNINCKX, Ukkel.	Mekanische trein
19. J -C DELEPIERE, Sint-Gillis.	Mekanische trein
20. D. STRUYS, Ukkel	Vlotter.
21. E SCHIMMEL, Gent.	Boei.
22. R COLLETTE, Ganshoren	Boei.

Winnen een Tekno auto :

23. P. VANDE VELDE, Gent
24 E COSYNS, Pont-à-Celles.
25. F PEETERMANS, Dilbeek.
26. J.-P GOFFETTE, Spa
27 A. JACQUET, Luik
28 P. BRAIBANT, Sint-Gillis.
29 M RESSORT, Sint-Gillis
30 J ROOSES, Sint-Pieters-Woluwe.
31. C. JACQUET, Luik
32 W. VAN HUFFEL, Sint-Pieters-Woluwe.
33. P VAN HUFFEL, Sint-Pieters-Woluwe.
34 R. DEROM, Schaarbeek
35. C WINAND, Charleroi.
36. J. SCHOONBROODT, Grivegnee
37. C. BEYERS, Luik.
38. J. DIGNEFFE, Ans (Luik).
39 B BOIGELOT, Sint-Lambrechts-Woluwe
40. S. BUSSART, Luik.
41. E. GAVAGE, Luik.
42 C. LEROY, Ganshoren.
43. R BELLENS, Schaarbeek
44. J PIEDBŒUF, Luik.
45. R. ANSIA, Brussel IV
46. André MOUREAU, Waremme
47 Annette MOUREAU, Waremme
48. L. FRENIERE, Namen.

Nogmaals onze hartelijke gelukwensen !

TEKNO TOYS.

NABONGO

VERVOLG VAN BLZ 25

HET liet geen twijfel dat de strijd tussen de panter en Nabongo voor deze laatste goed zou aflopen. De zo begeerde trofee lag hier voor het grijpen en er was niet eens gevaar aan verbonden.

Maar Nabongo was de zoon van het stamhoofd. Hij wou de strijd met de panter op eerlijke wijze winnen. Hij lei de wapens neer, sloop om de panter heen, zodat deze hem niet kon raken, spande de spieren en lichtte de boomstam op. 'N Kumba sprong opzij zodra hij voelde dat hij vrij was. Hij viel echter uitgeput op de grond, bekeek de man en ontblootte de enorme vlijmscherpe tanden.

Beschut achter zijn schild en met de assegaai in de vuist, naderde Nabongo langzaam het roofdier. Dit laatste likte zijn gewonde poot zonder echter een oog van de jager af te slaan. Het zou zeer makkelijk wezen de panter te doden, maar eer zou hij daaraan niet halen en nooit zou Nabongo op deze wijze de eretitel van krijger willen veroveren. Zo'n trofee zou hij niet durven tonen, al had dan ook niemand gezien hoe hij de panter had geveld. Er was echter nog iets anders... Nabongo had, zoals iedere Afrikaan, eerbied voor het dier dat weerloos is en op zijn dood wacht. Stil naderde de jonge neger de panter en sprak hem toe in zijn zangerig dialekt. Enkele keren moest hij bliksemsnel achteruit springen om de klauwen van het roofdier te ontwijken. Uiteindelijk echter kon hij rustig vlakbij de panter blijven zitten. Het dier roerde zich niet meer en scheen te luisteren naar de rustige, zachte woorden van de jager. Deze laatste maakte geen enkele beweging, maar keek het roofdier vlak in de ogen. Ook de panter bekeek de jager zeer aandachtig. Nabongo liep dan naar een bron, die niet ver af was, putte water met zijn schild en zette dit voor de uitgeputte panter neer. De moordlustige glans in zijn ogen verdween en hij dronk gulzig. Een uur lang hurkte Nabongo vlak bij de panter, sprak hem zacht toe en vernieuwde af en toe het water.

Eindelijk keek Nabongo naar de zon die neerging aan de horizon. Hij orienteerde zich en keerde terug naar het dorp van de Buantalees. Met kloppend hart riep hij de panter Deze laatste twijfelde en was wellicht nog een beetje wantrouwig. Hij likte nu en dan zijn wonde en keek naar de mens die zich verwijderde. Nabongo had verdriet Hij had zijn vriendschap eerlijk aangeboden en de panter had ze afgewezen... Plotseling echter werd hij de aanwezigheid van het roofdier gewaar. Het volgde hem

Nabongo triomfeerde, hij had niet alleen blijk gegeven van moed, maar ook van goedhartigheid. Hij bleef staan en riep 'N Kumba die nog schuw maar overwonnen, naderde. De panter, door iedereen gevreesd, leunde tegen het been van de jager en liet zich door deze laatste zacht over het hoofd strelen. Dan gingen zij beiden naar het dorp toe. Nabongo zou de ouden van zijn stam geen panterhuid kunnen voorleggen, maar een levende trofee In de verte roffelde dof een tamtam. Hij riep de krijgers, die in het woud waren terug naar hun hutten alvorens de duisternis volledig zou zijn.

Nabongo kwam thuis toen de grote vuren brandden. Aan zijn zijde hinkte 'N Kumba

'N Kumba lag roerloos op de grond en snoof driftig de lucht op. Hij had de aanwezigheid van de mens geroken.

Het Spook van de PRAIRIE

Buffalo Bill en Bill Hickok zien plotseling een gestalte opduiken die hen niet onbekend is.

GUILLATZIM ontmaskerd!

HANDEN omhoog, Jackson! » zei Cody op een toon die geen tegenspraak duldde. De adjunkt van de sheriff draaide zich bruusk om en zijn ogen puilden uit van verbazing. Hij maakte een gebaar om zijn revolver te nemen, maar daarvoor kreeg hij de tijd niet. « Knevel hem en steek hem een stevige prop in de mond, zei Buffalo Bill tot Hickok. Ik heb de indruk dat wij nog bezoek zullen krijgen en deze schurk mag zijn handlanger niet verwittigen! »

MET een snelheid die een lange ervaring verraadde, knevelde Hickok de adjunkt van de sheriff. Jackson was zodanig uit het lood geslagen dat hij zelfs geen poging deed om zich te verzetten. Hickok sleepte Jackson naar de kleine, aanpalende grot. Dan wachtten hij en Bufalo Bill met gespannen zenuwen op het tweede bezoek dat van GUILLATZIM

HUN geduld werd niet al te lang op de proef gesteld Minder dan tien minuten later verscheen de Grote Sachem. Bill Hickok geloofde zijn eigen ogen niet. « Verduiveld, baas! fluisterde hij. Zie ik wel goed? Voor een spook ziet die knaap er sterk en gezond uit! » — « Wacht even, murmelde Buffalo Bill, ik ben er van overtuigd dat je geen teleurstelling zult oplopen... » Guillatzim naderde en installeerde zich op heel natuurlijke wijze voor een toilettafel, waarop al het nodige stond om te grimeren en te schminken. Hij deed zijn zwarte pruik af en wreef een vette crème over zijn gelaat, die zijn okerkleurige gelaatstint in een oogwenk deed verdwijnen. « Dat is toch niet mogelijk! zei Hickok. Ik droom... of zou Guillatzim toch . »

JA, inderdaad! antwoordde Cody. Ik vermoedde dat reeds lang. Kom mee! » Toen de pseudo-Guillatzim de twee Amerikanen ontwaardde, sprong hij overeind en zijn hand greep instinktief naar zijn revolver. Toen merkte hij echter dat hij niet gewapend was. Het was trouwens te laat om te reageren want Hickok had hem reeds in zijn machtige greep gekneld

EN nu, zei Buffalo Bill, gaan wij even praten, nietwaar mijn beste sheriff! » Adams, die nog steeds de dierenhuid van een Apache droeg, liet zich neervallen en staarde zijn bezoekers aan met blikken waarin verbazing en machteloze woede te lezen stond. « Wat?... Hoe komen jullie eigenlijk hier? » — « Bedoel je hoe wij de geheime gang vonden? Die ontdekten wij toevallig. Het is trouwens normaal, dat eerlijke lui af en toe door het toeval geholpen worden. Wij ontdekten die doorgang net op tijd, want het scheelde geen haar of wij waren gesnapt door de Apachen en dat was niet de eerste aanslag die je op ons leven pleegde, nietwaar? Toen wij naar de grot kwamen met Gonzalez, heb jij op mij geschoten en 's nachts heb je getracht mij neer te steken met een dolk, Adams! »

32
14

OM de lippen van Adams speelde er een cynische glimlach. « Ja, ik was het en het spijt me erg dat ik je gemist heb! Maar je hebt nog niet gewonnen, Cody! Er blijft mij nog één kans en daarvan zal ik onmiddellijk gebruik maken! » En bij deze woorden keek Adams naar de geheime smalle gang... Hickok voelde een koude rilling langs de rug lopen

(Wordt voortgezet.)

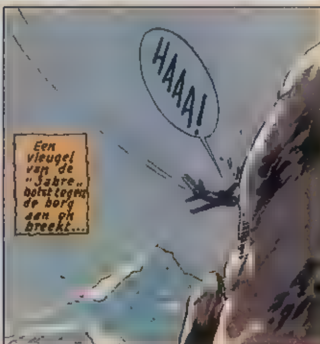

DE MUUR VAN

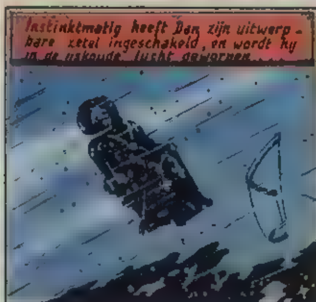
TEKST EN TEKENINGEN DOOR ALBERT WEINBERG

DE STILTE

De Chinese jachtvliegtuigen nemen het toestel van Dan onder vuur. De « Sabre » is verloren...

Hoe lang is Dan reeds bewusteloos? Een uur?.. Twee uren?... Langzaam komt hij weer bij . .

Ik leef ! Ik leef ! De sneeuw was zo dik, dat mijn val gebroken werd ...

Neen, niets gebroken! Een mirakel !

Ik had moeten voorzien, dat ik me bij het overvliegen van de grens met een militair toestel allerlei moeilijkheden zou op de hals halen. Het is normaal dat de Chinezen reageren !

Ze willen hun luchtruim verdedigen ! Het komt er nu op aan, hier weg te geraken !.. Maar ik moet de dageraad afwachten, wil ik niet in een ravijn terechtkomen !

Het klimaat van Tibet is zeer onevenwichtig. Zo onverwachts als de storm begonnen is, loopt hij ook ten einde, en bij dageraad kan de piloot zich oriënteren..

Er blijft mij niets anders over dan de vallei zien te bereiken ! En dit zo vlug mogelijk!

Langzaam daalt Dan naar de vallei . . .

Nu bevind ik mij in dezelfde situatie als Sanders. Wij zijn beiden verloren, maar zijn lot is waarschijnlijk beter dan het mijne ...

Uren gaan voorbij, en nog steeds sneeuw en rotsen . . .

Ik hoop, dat ik een dorp vind in de vallei ...

Even later . . .

Ik hoor motorgeronk... Een helikopter !

Een helikopter dringt in de bergengte door waar Dan zich bevindt . . .

De machine vliegt zeer traag. De inzittenden bespeuren aandachtig de omgeving . . .

Kijk, daar!... Een man !... Kijk !...

Zou hij dalen ?...

JA, HIJ HEEFT MIJ GEZIEN! HIJ DAALT !

Dat moet hij wel zijn ! Ik zal zo dicht mogelijk bij hem landen. Is je wapen geladen?

Ja, vooruit!

EEN GROTE FAMILIE

De Jeti of Sneeuwman gunt ons geen rust! Dat hij reislustig schijnt vertelden we reeds en twee weken geleden meldden we, dat het in Nepal duur wordt jacht op hem te maken. Thans bereikt ons een nieuwsje uit Birma waar niemand minder dan de president van de republiek zelf, in de bergen sporen van enorme mensenvoeten ontdekte. Hij hoorde ook menselijke kreten en leidde hieruit af, dat er een grote familie jeti's in de Birmaanse bergen spookt... Dit bericht zal de jagers, die totnogtoe met lege handen naar huis kwamen, een hart onder de riem steken en meteen wordt de sceptici die aan het bestaan van de sneeuwman twijfelen weer het zwijgen opgelegd. Hoor je tijdens je vakantie een menselijke kreet... wees dan op je hoede!

FIETSEN IN DE METRO

HET aantal diefstallen in de metro van Philadelphia (U.S.A.) gepleegd, stijgt met de dag en daarom heeft de politie ploegen ingezet die dag en nacht door de ondergrondse rijden... met de fiets. Dat ware misschien een baantje voor oud-renners!

EEN SLANG

REEDS lang had de direkteur van de Zoo van Toledo een bewaker bij gevraagd maar de vroede vaderen van de stad bleven doof. Ten einde raad ging de direkteur naar het schepenkollege, dat vergaderde in het stadhuis, om de zaak te bepleiten. Heimelijk liet hij in de zaal een twee meter lange slang ontsnappen... De hoge raad willigde zijn verzoek onmiddellijk in!

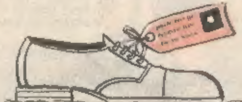
ZE DOEN WATER BIJ DE WIJN!

DE Fransen drinken te veel wijn, dat is een gekend feit. Ze hebben wel een exeuus, want de wijn is in hun land zo lekker! Wist je, dat de Fransen ook heel wat mineraal water drinken? Dit jaar, en 't is nog lang niet voorbij, werden er in Frankrijk een miljard flessen mineraal water geproduceerd. Slechts 5 % werd daarvan uitgevoerd, al de rest verdween in Franse kelen! Ze doen dus wel water bij de wijn...

KIES DE SCHOEN!

ACHILLE LAURO, een Italiaans reder, heeft zich kandidaat gesteld voor de verkiezingen in Sardinië en, om vast verkozen te worden, heeft hij deze list uitgebokst: hij deelt schoenen uit, doch slechts één schoen per persoon. De gelukkige bezitter van die ene schoen, krijgt ook de tweede om het paar te vormen, indien Lauro verkozen wordt! Naar het schijnt, zouden dergelijke systemen in Italië vruchten afwerpen. Wait and see!

DE POS

KLOMPEN AAN DE VOET...

HET stadsmuseum van New York bevat een zaal waar jongens en meisjes hun hart kunnen ophalen. Ze dient tot kader van de tentoonstelling « De Hollandse periode van New York », van 1624 tot 1664 toen de stad nog New Amsterdam heette. De kinderen mogen al de tentoongestelde voorwerpen aanraken en onderzoeken. « Gelieve aan te raken » zo luidt de uitnodiging aan de jonge bezoekers die er in ruime mate gebruik van maken. Het meisje op de foto past een paar oude Hollandse klompen. Of ze het liedje zou kennen « Klompen aan de voet slaan onze guitjes goed » ?

DE JUNGLE VAN TRAFALGAR SQUARE

NIET mogelijk! Toch wel maar... onder Trafalgar Square. Daar werden beenderen gevonden van een nijlpaard, een olifant en een neushoorn. Volgens de experten zijn deze resten 100.000 jaar oud.

JE GAAT MET VAKANTIE

...Maar toch wil je « Kuifje » iedere week lezen.

OM JE LIJFBLAD OM HET EVEN WAAR TE ONTVANGEN, LEES JE DIT:

a) Ben je geabonneerd, stuur ons dan je naam, je adres en je abonnementsnummer, evenals je VAKANTIEADRES en datum van het begin en het einde van je vakantie.

b) Ben je niet geabonneerd, dan geef je ons dezelfde inlichtingen, maar je voegt ook nog 8 F. in postzegels toe voor IEDER GEWENST NUMMER. 10 F. voor het buitenland.

TILION

GESCHIEDENIS ZONDER WOORDEN

NEHROE EN DE SPOKEN

TIJDENS zijn oponthoud in Denemarken waande Pandit Nehroe zich een ogenblik in Schotland, land waar pittoreske spoken de aardse stervelingen af en toe een poets bakken. Toen hij het kasteel van Christianborg binnentrad werden de deuren achter hem plotseling dicht gemaakt, terwijl een vreselijk belgerinkel in alle zalen en gangen weerklonk en een legertje tot de tanden gewapende gendarmen kwam aanrukken. Nehroe vroeg heel rustig de reden van al die herrie. Ze was eenvoudig : een bediende drukte bij vergissing op een knop van het alarmsysteem...

FOTO-PRIJSVRAAG

JE hebt nog tot het einde van deze maand tijd om me je mooiste vakantiekiekje te sturen. De beste foto's worden in ons blad gepubliceerd en bovendien heb je kans een mooie prijs te winnen, geschonken door GEVAERT.

HALLO, HALLO, *HIER DANNY KAYE...*

DANNY KAYE kwam enkele weken geleden met grote vertraging op het afgesproken uur bij z'n manager toe. Deze laatste vroeg :

— Waar ben je toch zo lang gebleven ?

— In een telefoonhokje, antwoordde Danny Kaye ernstig. Ja, ik had een zeer amusant gesprek maar, nauwelijks was ik een half uur aan het woord of achter mij werd er hard op de deur gebonsd. Ik keek om en staarde in het woedende gelaat van een man, die beweerde dat hij nog wou telefoneren alvorens... de draad versleten was !

DAT IS TROUW

SEDERT dertig jaar brengt een echtpaar zijn vakantie regelmatig door te Inzell, een Beiers dorp. De inwoners van Inzell hebben besloten een van hun pittoreske pleintjes de naam van het echtpaar te geven, uit dank voor hun trouw.

SLAPEN KOST GELD !

DE Egyptische regering nam drakonische maatregelen om de staatsambtenaren het slapen tijdens de kantooruren af te leren. De staatsambtenaar die voortaan zalig ronkend op zijn kantoor wordt aangetroffen, zal vijf dagen van zijn salaris moeten betalen !

SPEELGOED VOOR BRAVE KINDEREN

IN vele hotels van New York wordt er kosteloos speelgoed ter beschikking gesteld van de kinderen. Zodra ouders met kinderen in het hotel zijn aangekomen, vragen ze het speelgoed dat hun (b)engeltje(s) wenst en dat wordt prompt gebracht. De direkteur van een groot hotel verklaarde, dat het ter beschikking stellen van speelgoed geen verliespost maar een besparing is. « De kinderen, aldus de direkteur, zijn braaf en rustig en beschadigen veel minder. »

ANTWOORD OP DE TEST

EEN KLEINE MOEIAL ?

10 JA : Wanneer je een toekomstige Thomas Edison bent, heb je een excuus, anders moet je er mee ophouden je neus in zaken te steken die je geen snars aangaan. Begin niet aan zes dingen tegelijkertijd, maar voleindig dat wat je begint !

7 TOT 9 JA : Ik houd van nieuwsgierige jongelui wanneer die nieuwsgierigheid eigenlijk leergierigheid is. Dient ze slechts om wanorde te stichten dan ben ik niet meer akkoord !

4 TOT 6 JA : Dat je je nuttig wil maken is goed, maar het is van groot belang « hoe » je dat doet.

1 TOT 3 JA : Je bent te voorzichtig om je blindelings in het avontuur te storten. Je kijkt eerst hoe anderen het aan boord leggen en, alvorens het zelf te wagen, oefen je dapper en zonder getuigen.

NUL : Jij waagt je niet op onbekend terrein en je bent geen moeial. Ik hoop dat dit geen gebrek aan belangstelling of onverschilligheid is.

HET HONDJE

HET hondje van Audry Hepburn was erg zenuwachtig telkens het een straat moest oversteken en daarom besloot zijn meesteres hem kalmerende pillen te geven. Het hondje nam de pillen, lei zich neer en sliep in te midden van de straat... Verdere gevolgen had dit incident gelukkig niet !

Het weekblad « KUIFJE » : 12e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 —
Abonnement : 5 fl. per kwartaal.

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents. BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA Inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Belg. Congo en buitenland*	*Canada en Ver. Staten*
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Deven. DEVEN

8-8-57

DE AVONTUREN VAN KUIFJE

COKES IN STOCK

DOOR HERGÉ

Markies di Gorgonzola voelt zich helemaal niet op z'n gemak met die schipbreukelingen aan boord...

Ze mogen niet langer aan boord blijven!... Maar wat gedaan? Wat gedaan? Ho! Ik heb een idee! De "Ramona" is in de buurt. Morgen moeten wij die "toevallig" ontmoeten.

's Anderendaags bij dageraad.

Sta op en kleed je aan! Je mag van geluk spreken, want wij ontmoetten zo juist een kargo die zich naar Mekka begeeft, en die jou en je vrienden aan boord wil nemen.

teken en meteen wordt de scepici die aan het bestaan van de neeuwman twijfelen weer het zwijgen opgelegd. Hoor je tijdens je vakantie een menselijke kreet... wees dan op je hoede!

Hum... Ik... Ja... Goed. O.K.

